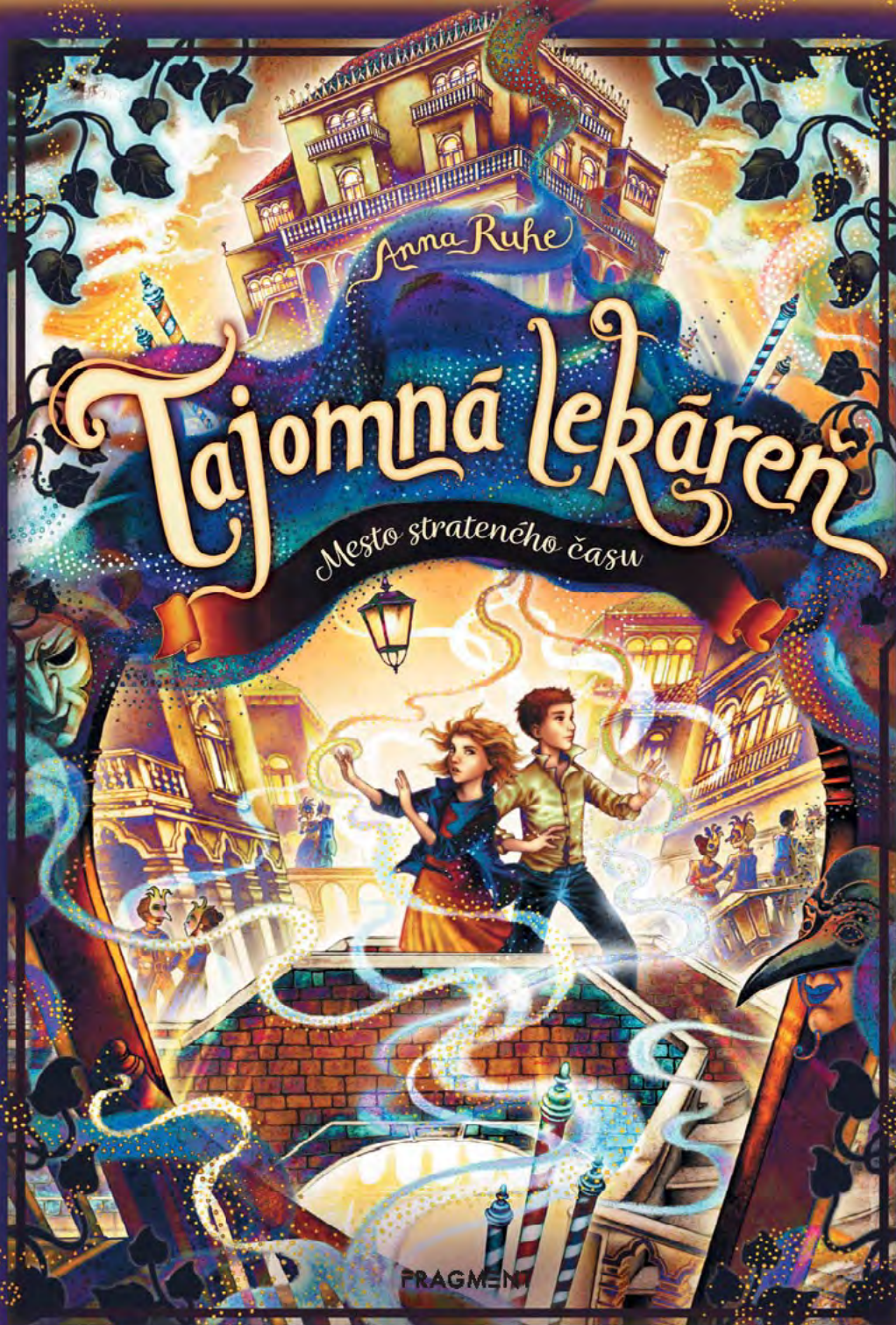

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň

Mesto strateného času

FRAGMENT

Tajomná lekáreň 5

Mesto strateného času

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň 5 - Mesto strateného času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Anna Ruhe: *Die Duftapotheke – Die Stadt der verlorenen Zeit*

Illustrated by Claudia Carls

© 2020 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Silvia Ivanidesová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4841-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4855-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4856-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4854-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Mesto strateného času

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

Pre Luka & Mila

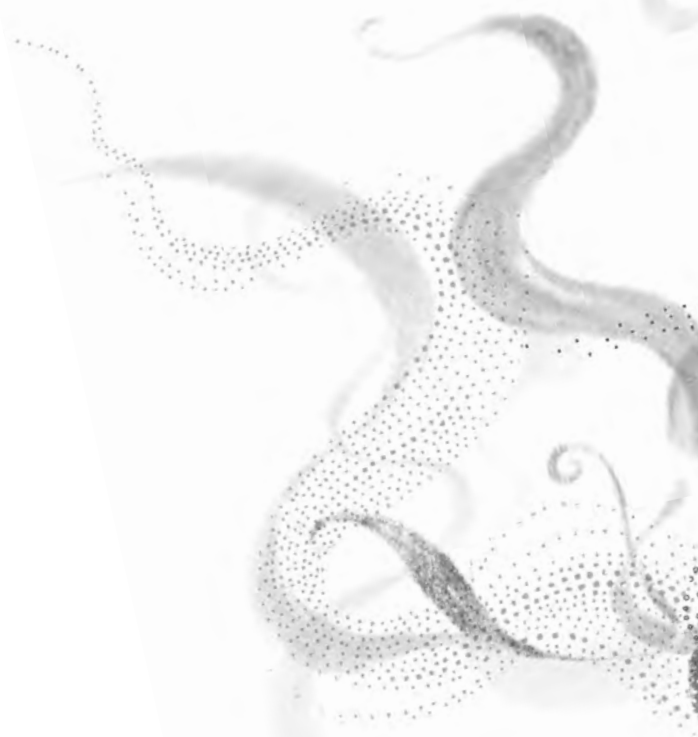
Anna Ruhe sa narodila v Berlíne. Po pobyte v Anglicku študovala komunikačný dizajn a ilustráciu a niekoľko rokov pracovala ako grafická dizajnérka vo veľkých i malých grafických štúdiách. Napínavé príbehy sa v jej hlave rodili odjakživa, s písaním však začala po narodení svojich dvoch detí. V súčasnosti žije s rodinou v Berlíne.

Claudia Carls sa v detstve nevedela rozhodnúť, či chce byť spisovateľkou, alebo umelkyňou, až kým sa táto dilema napokon nevyriešila rozhodnutím ísť študovať knižnú ilustráciu. Vyštudovaná dizajnérka žije a pracuje v Hamburgu a tvorí obrázkové knižky, knihy pre deti a mládež, populárno-náučné publikácie a plagáty.

„Vône sú pre vykladača vôní
ako okuliare, cez ktoré dokáže
jasne rozpoznať pocity ostatných.

Aj keby ho temnota
pripravila o zrak.“

Elodie de Richemontová, Benátky 2020

1

Vstupnú halu vyplňalo ticho. Studené a temné ticho, na aké človek môže natrafiť iba v prázdnych domoch. Nikde nesvietilo svetlo a pach prachu a odstátého vzduchu prezrádzal, že v dome už celé dni nikto neotvoril dvere alebo okná.

Boli sme sami.

A prišli sme neskoro.

Mats vedľa mňa si zhlboka povzdychol, lebo hlavou mu očividne prebleskla rovnaká myšlienka. Otočila som sa k Daanovi a Bonskému a snažila

som sa niečo vydedukovať zo zvrátených obočí a vrások na čelách oboch mužov. No skôr než som im stihla niečo zašepkať, Bonsky si priložil ukazovák k perám.

Pomaly sa blížil k veľkému schodisku bez toho, aby jeho podrážky vydávali na dlážke nejaký zvuk. Bonsky však nestúpал po schodoch, ale odbočil doprava do salónov, v ktorých mal ešte pred pár mesiacmi Syrell de Richemont svoje múzeum vôní. Za sklenenými tabuľami vitrín stáli v radoch zdobené flakóny.

Pri spomienke na moju poslednú návštevu v týchto miestnostiach sa mi stiahol žalúdok. Nebolo to tak dávno, čo ma tu Elodie vystavila *Oblaku poddanstva* a spravila zo mňa svoju bábku.

Bonsky nám pokynul, aby sme zostali stáť. Obor ako vždy nepovedal ani jedno jediné slovo, no ani nemusel. Tie nehybné črty tváre sme už dobre poznali. Jeho mohutná postava a tmavý kabát siahajúci až po zem vo mne zároveň vzbudzovali opatrnosť, hoci som vedela, že Bonsky je celkom na našej strane.

Poobzerala som sa. Pach zatuchnutej hliny, ktorý predtým naplňal miestnosti Večnej rezidencie, ku mne našťastie prenikal iba slabo. Odkedy tu nebývala rodina de Richemontovcov, zápach sa očividne strácal.

No aj tak mi už dávno bolo nevoľno. To súviselo najmä s *Odorom každého miesta* – Daanovou cestovnou vôňou,

ktorá nás sem preniesla rovno z nášho domu. Zo začiatku mi ten nápad s cestovaním pomocou vône pripadal megahustý: Daanovi stačí iba otvoriť flakón a môžeme byť za pár sekúnd, kde len chceme. No s každým použitím sa jeho vedľajšie účinky zhoršovali. Išlo síce iba o nevoľnosť a bolesť hlavy, ale po niekoľkých cestách za sebou sa už takmer nedali vydržať.

Bonsky sa po špičkách zakrádal ďalej popri vitrínach. Bol to zvláštny pohľad na muža ako hora, ako sa pohybuje polahučky sťa pierko. Navyše sa tu vyznal lepšie, než som predpokladala. No neprekvapovalo ma to. Bonsky bol ako kniha so siedmimi pečaťami. Nikto z nás, možno okrem Daana a Willema, o ňom takmer nič nevedel. Netušili sme, odkiaľ prišiel, kde a ako žije alebo čo sa odohráva v jeho vnútri. Napriek tomu som mu až slepo verila.

„Čo sa deje?“ zašepkal Mats za Bonským a ako prvý prerušil napäté ticho.

Obor neodpovedal, ale opäť zastal. Zdalo sa, akoby sa chcel uistiť, že tu okrem nás skutočne nik nie je. Napokon kývol smerom k druhým dverám, ktoré viedli do salóna, a vrhol na nás pohľad, akoby sme mali okamžite pochopiť, čo tým chce povedať.

„Toho som sa obával,“ začula som za sebou Daana. Sledovala som, ako pomaly kráča k Bonskému. Nadvihol si okuliare. „Edgar tu už nie je, no očividne nás očakával.“

Ukázal na dlážku, na ktorej som vôbec nič nevidela. Aj Mats na mňa vrhol začudovaný pohľad.

Zohla som sa, aby som sa na to pozrela bližšie a...
Ach!

„To nemôže byť pravda!“ Vo výške kolien som postrehla napoly priehľadnú šnúru napnutú v ráme dvier.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Mats a aj on podišiel bližšie.

Zadržala som ho, aby o šnúru nezakopol. „Edgar nám pripravil voňavú pascu.“ Potom som sa obrátila k Daanovi. „Čo myslíte, aká je to vôňa?“

Starý lekárnik voňavej lekárne si prehrabol krátke biele vlasy. „Bude lepšie, ak to vôbec nezistíme.“

Bonsky si kľakol ku koncu šnúry a otvoril rovnako dobre zamaskovanú debničku. Nachádzal sa v nej nepriehľadný flakón bez etikety, naplnený pravdepodobne nejakou vôňou z našej voňavej lekárne.

Zdalo sa, že polopriehľadné šnúry sú napojené na komplikovaný mechanizmus. Ak sa o ne človek potkne, zariadenie – dobre ukryté v debničke – vytiahne korok z flakónu. A z neho bude potom prúdiť vôňa. Skôr než sa človek nazdá.

„Ten malý diabol,“ zamumlal Daan. V jeho hlave sa oči vidne krútil kolotoč starostí a vrásky na jeho čele sa ešte viac prehĺbili. Vložil si ruky do vreciek svojho hnedého tvídového saka a behal pohľadom sem a tam. „Edgar sa

musel naozaj dlho a poriadne pripravovať, aby to všetko dokázal zrealizovať za taký krátky čas.“

V tom mal Daan pravdu. Edgar nás so svojou matkou Helene navštívil pred necelými dvomi týždňami. Ochotne som ho zobrala so sebou do voňavej lekárne, poukázala som mu magické flakóny a verila som, že ho tým poteším. Napokon, Edgar bol Willemov vnuk a Willem, bývalý záhradník vo vile Evii, už takmer patrilo do rodiny. Prečo teda nie aj Edgar?

No mýlila som sa v ňom. Nielenže zničil našu voňavú lekárňu, ale všetkých nás priviedol do nebezpečenstva. A podľa jeho posledných slov to bol asi iba začiatok.

Kým Daan ešte vždy krútil hlavou, Bonsky sa svojím typickým nehučným štýlom otočil a vracal sa z múzea voni do vstupnej haly.

Daan vyzeral, akoby sa snažil zbaviť svojich myšlienok. Potom nám kývol, aby sme ho nasledovali. „Držte sa tesne za nami. Obávam sa, že Edgar nám pripravil ešte ďalšie prekvapenia. Budte mimoriadne opatrní, prosím!“

Kým som kráčala za Bonským a ostatnými, hnevala som sa, že sa nám tu nepodarilo Edgara zastihnúť. Nielenže nám po druhýkrát unikal, ale očividne je stále pár krokov pred nami. Po turnaji s vôňami v Anglicku sme ho takmer *štyri dni* hľadali, skôr než sme sa vrátili domov do vily Evie. V tom čase on už pre nás pokojne chystal voňavé

pasce a pripravoval sa na náš príchod. V duchu som zadupala nohami a nahlas zanáďavala. Keby mi výroba *Vešteckej pary* netrvala tak dlho! Tá vôňa by nám dávno prezradila, že Edgara máme hľadať vo Večnej rezidencii.

No musela som veľmi dlho dumať, lebo som sa jednoducho nedokázala sústrediť. To neustále presúvanie sa sem a tam a neistota, kam sa Edgar vyparil, ma totálne vyčerpávali. Okrem toho som si robila starosti o Ellu a Raffaela, ktorí sa spolu s nami zúčastnili na turnaji s vôňami a Edgar ich má teraz vo svojej moci. Majú sa aspoň ako-tak dobre? Stále ich ovláda pomocou *Oblaku poddanstva*?

Aj pravidelné telefonáty zo školy a neustále vypytovanie sa učiteľov na Matsa a mňa ma dosť vysilovali. Mala som pocit, že mi na vyvíjanie novej vône nezostala ani iskrička energie.

Keď som sa už-už chcela vzdať, narazila som v Daanovej starej zbierke rastlín na zaprášenú nádobku s vysušenými kvetmi púpavy. Hoci už boli také staré, že sa len ťažko dala rozoznať ich pôvodná žltá farba, zrazu ma osvietilo. Napriek prachu a všetkým tým rokom, ktoré mali tieto kvety za sebou, sa z nich šírla sotva vnímateľná vôňa. Bola rovnako nenápadná ako dobrý špión.

A tak sa mi konečne podarilo zistiť, že z extraktov z čerstvého brečtanu a púpavy, kvapky oleja z veternice a pár ďalších prísad môžem vyrobiť akúsi špiónsku vôňu.

Ibaže mi to, bohužiaľ, trvalo pridlho.

Stále som sa na seba hnevala, kým som sa zakrádala za ostatnými po chodbách Večnej rezidencie. Snažila som sa opäť sústrediť, kým mi pohľad blúdil po nástenných maľbách, sochách a zlatej štukovej výzdobe. Hoci tu určite už dlho nikto neleštil dlážku, predsa sa ligotala ako nová.

Na čele nášho sprievodu kráča Daan. Cestou sme stále objavovali nové Edgarove neviditeľné voňavé pasce, o ktoré som sa dvakrát takmer potkla, keby ma Bonsky v poslednej sekunde nezadržal. Edgar ich fakt dobre zamaskoval.

„Nemali by sme jednu z nich spustiť?“ navrhla som.
„Možno by nám tie pasce niečo prezradili... nejakú nechcenú voňavú stopu.“

Daan zastal tak náhle, až som doňho takmer narazila.
„Existuje drobná šanca, že by nám to pomohlo, ale je to iba drobnučká šanca oproti určite nie malému nebezpečenstvu, ktoré by sme riskovali.“ Hľadel na mňa prižmúrenými očami. „Musíme postupovať mimoriadne obozretné, Luci! Zdá sa, že Edgara je ťažké odhadnúť.“

„To bol iba nápad,“ zamumlala som. „Napokon, nerobíme celý čas nič iné, len pobehujeme v Edgarových stopách a robíme to, čo od nás aj tak očakáva.“

Len som si povzdychla, keď na mňa Daan vrhol karhavý pohľad a kráčaľ ďalej bez toho, aby sa vrátil k môjmu

návrhu. Isteže som chápala, čo tým chcel povedať. Bolo by šialené zámerne spustiť jednu z pascí bez toho, aby sme vedeli, čo sa stane. Lenže niečo urobiť musíme! Nemôžeme celé týždne pobehovať sem a tam a dovoliť, aby nás Edgar vodil za nos.

Napriek tomu som si zahryzla do jazyka a nepovedala som nič.

Medzičasom sme kráčali po jednej z chodieb na prvom poschodí. Bolo mi zima a v chýbajúcom svetle lúčov iba rástla moja netrpezlivosť.

Daan otvoril posledné dvere na konci chodby. Po tom tichu sme pri ich zavrzganí na okamih zmeraveli ako sochy. Iba Bonsky si z rachotu pántov nič nerobil a prvý vstúpil do miestnosti.

Pred radom okien trónil písací stôl z tmavého dreva. Toto bola určite stará pracovňa Syrella de Richemonta.

„Skvelé!“ Daan nás privolal bližšie k stolu. S úsmevom sa otočil ku mne. „Viem, že máš pravdu, Luci. Nemôžeme iba pobehovať za Edgarom. Preto som o niečom uvažoval.“ Položil svoj kufrík s vôňami na písací stôl a odopol na ňom dve staromódne spony.

Postavila som sa vedľa neho a skúmala fľašky s vôňami, ktoré v kufríku pestro bublali.

„Pozrime sa, čo sa tu odohrávalo pred... povedzme štyrmi dňami.“ Daan zažmurkal, siahol po tenkom svetloružovom bublajúcom flakóne a zdvihol ho do výšky.

Ten flakón som okamžite spoznala. Išlo o jednu z vôní ohýbajúcich čas, ktorú Hanne raz potajomky otvorila vo voňavej lekárni, aby lepšie porozumela niečomu z minulosti. V napätí som sledovala Daana, ako pomaly odzát-koval *Vôňu všetkých čias*.

Z fľašky sa valili svetloružové oblaky, ktoré nás zahalili. Do nosa mi stúpila orgovánová vôňa. Na pár sekúnd som musela zavrieť oči, aby som zacítila jednotlivé zložky vône a nechala ich na seba pôsobiť.

Potom som začula hlasy osôb, ktoré sa tu museli nedávno zdržiavať. Otvorila som oči a hľadela rovno do Edgarovej tváre, ktorá sa predou mnou mihala ako neostrá projekcia. Bolo to skutočne ako vtedy, keď flakón otvorila Hanne. Aj Edgar vyzeral rovnako ako pred tromi týždňami, keď som ho ešte považovala za svojho priateľa. Keď som netušila, že nás zradil. Jeho hranatá tvár lemovaná tmavými vlnitými vlasmi pôsobila tak dospelo a ešte viac z nej vyžarovala tá hrozivá sebaistota, z ktorej mi už počas turnaja naskakovala husia koža.

„Spravil som všetky opatrenia,“ doliehal ku mne Edgarov hlas, zatiaľ čo sa jeho polopriesvitná verzia oprela v kresle pri stole. Zabuchol knižku, odsunul ju nabok

a zahľadel sa niekam za mňa. Za chrbtom som počula nejaký zvuk, čosi sa tam hýbalo. Okamžite som sa otočila a zbadala ďalšieho polopriesvitného muža, ktorý smeroval k písaciemu stolu. Daan o krok ustúpil, aby tá mihotavá spomienka neprešla cez neho ako duch.

Ten muž bol ešte mladý. Namiesto uniformy sluhu mal oblečené rifle a tričko, hoci by som prisahala, že išlo o jedného z bývalých zamestnancov vo Večnej rezidencii. Držal pred sebou tácku, na ktorej stál flakón. Postavil ju pred Edgara na vyleštenú dosku stola, rovno vedľa Daanovho kufríka s vôňami.

Edgar vyzeral spokojne a vzal flakón do ruky. Uvažovala som, aká vôňa to asi bola, no musela som priznať, že nemám ani najmenšieho tušenia. Mohlo v tom byť hocičo. Pre to mihotanie som nerozoznala, ani len či má tmavomodrú, sivú, alebo hnedú farbu. Zaškúlila som k Daanovi, no jeho kamenná tvár sústredene hľadela na to, čo sa odohrávalo pred nami.

Mihajúci sa Edgar obracal flakón vo svetle nad sebou. „Podarilo sa nám to. Teraz musíme iba...“

Od ľaku som sa strhla, pretože voňavý oblak uprostred vety zrazu prehltol slová polopriesvitného Edgara a všetko sa stratilo v hmle. Pár sekúnd sme nič nepočuli ani nevideli, až kým sa oblak znova nerozplynul a mihajúci obraz pred nami sa, jemne posunutý, opäť začal hýbať.

Čo to bolo? začudovala som sa. Skôr než mi mohol niekto vysvetliť, čo sa práve udialo, po miestnosti sa rozľahol Edgarov hlas.

„Naša nová éra sa môže začať. Konečne sa všetko zmení. Absolútne všetko!“ Energicky vstal a obišiel písací stôl. „Tak dobre. Vyrazíme. Informuj ostatných, že majú vypratať rezidenciu. Ja zatiaľ všetko pripravím. A, mimochodom, dobrá práca!“

Počas chôdze Edgar potľapkal muža s táckou po pleci. Na mužovej tvári sa okamžite zjavil zvláštny výraz. Výraz, ktorý sa mi spájal s malými deťmi, keď ich človek za niečo pochválil. Mladík pri Edgarových slovách skutočne išiel puknúť od hrdosti.

Tesne pred dverami sa Edgar ešte raz otočil a jeho pohľad smeroval presne k miestu, kde som stála. Zdalo sa mi, že hľadá priamo na mňa, ale to by bola, samozrejme, hlúposť. Veď Edgar sa teraz v skutočnosti v tejto miestnosti nenachádza, len sledujeme časť akejsi spomienky.

„Postarajte sa o to, aby to tu ostalo dokonale čisté. Zameňte všetky stopy! Som si istý, že sa sem čoskoro dostavia naši priatelia, a my predsa nechceme, aby našli niečo, do čoho im nič nie je, všakže?“ Edgar sa usmial. Dokonca žmurkol – zatiaľ čo stále hľadel mojim smerom. A potom sa jeho zjav celkom pomaly rozplynul v hmle, akoby tu ani nikdy nebol.